

žal nezavesten v občestnem jarku. Tovarilš Rajner je oskrbel, da je bil poškodovani prepeljan na dom, kjer je poklicani zdravnik ugotovil hud pretres možganov, nad desnim očesom prebito kost in izgubo devetih zob.

Razne požarne nesreče. Pri Sv. Martinu na Pohorju je uničil večerni požar gospodarsko poslopje posestniku Hermanu Sulc. Zgoreli so tudi trije voli. Škoda znaša 80 tisočakov. — V Stožicah pri Ljubljani je uničil ogenj pod Ivanu Jernejcu. Uničeno poslopje je bilo staro, posebnih poljskih pridelkov ni bilo spravljenih v njem in radi tega škoda ni velika. — V Dolni vasi pri Ptujju je zgorelo posetniku Martinu Blažeku s slamo krito gospodarsko poslopje. Orožniki so kmalu po požaru zaprli nekega posestnika, ki je priznal, da je zažgal Blažeku poslopje iz starega sovraštva. — V Ljubnem v gornji Savinjski dolini je zgorela hiša gostilničarja Maksa Šterna. Pri gašenju se je hudo opekla 18 letna najemnikova hčerka, Marija Zapašek iz Debra pri Laškem, ki se je zatekla v celjsko bolnišnico.

Razne novice.

Kozel kot vrtnar. »Kmetški list« se je 29. septembra poskusil v obrambi morale v politiki. Na vprašanje »zakaj« odgovarja tako-le: »Zato, ker se je pri nas razpasla klika, ki to temeljno pravilo nesramno tepta in v političnem življenju vsaki dostojnosti strupeno in umazano blje v obraz. Pravimo klika, ker ne moremo verjeti in tudi ne verjamemo, da bi za takim početjem mogli in hoteli kdaj stati odgovorni in resni slovenski politični ljudje.« »Kmetški list« to kliko dobro pozna, ker mu je prav blizu. Ta klika se namreč piše — JNS s svojimi zavezniki.

SLOVENSKI DIJAKI!

Kupujte šolske potrebščine v narodni trgovini — Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptujju!

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

39

Saj nihče drug ne ve, kako je z njim, kakor le on sam in pater Valerijan in Veronika. Ali nobenega od teh ni blizu kje. Zapuščen je in zavržen kakor kamen na cesti in nikogar svojega nima. Ko bi do Veronike mogel ali ko bi ona prišla k njemu, koliko laže bi mu bilo!

Silno hrepenenje ga je prevzelo: o, k Veroniki! Vse misli so se mu strnile v to eno: k Veroniki! Morda ima vendarle še toliko moči, da se privleče v Šmarje. Poskusil bo, pa če bi moral po vseh štirih vso dolgo pot.

Ko se je ozrl, je zagledal za zidom kup drv. Zavlekel se je do njih in spoznal, da so pobrana iz starega plota. Tu bi si znal najti palico! Res si jo je izbral. Oprl se je nanjo in poskusil vstati. Hvala Bogu, še kar šlo je! Prestopil je. Glej, saj pojde! Saj leva noga ni zlomljena, le izvil si jo je.

Stisnil je zobe, premagal hude bolečine in počasi odkrevsal. Najhuje ga je bolelo v rami in v hrbtu.

Ko je prišel na ravno cesto, mu je bilo nekoliko laže. Ali zdaj ga je jel kašelj siliti in zdaj pa zdaj mu je bruhal kri iz prs. Bolelo ga je manj, toda

Obžalovanja vredni slučaji.

Vlom v tekstilno skladišče. V noči na 1. oktober je bilo vlomljeno v Mariboru na trgu Kralja Petra v tekstilno skladišče. Vlomilci so vdrli s strani magdalenske cerkve ter so odprli vrata s svedrom. Odnesli so raznih tkanin za 9211 din.

Nasedel goljufu. Jakob Burka, posestnik pri Sv. Benediktu v Slov. goricah, je prijavil v Mariboru, kako je nasedel sleparju. K njemu je prišel neznanec, ki se je predstavil za Davorina Trstenjaka. Znal je za Burkovo hranilno knjižico pri Prvi hrvatski štedijoni na 15.000 din. Priporočeval je, da je vrednost te vloge znatno padla. Govoril je tako dolgo v posestnika, da mu je ta izročil knjižico s prošnjo, naj mu jo ynovči. Laži-Trstenjak je obljubil 8487 din in ga seve ni bilo več na spregled, kakor hitro je imel v rokah Burkovo knjižico, katero je enostavno prodal nekemu bančnemu zavodu za 7878 din.

Aretacija dolgo iskanega vlomilca in dezerterja. Te dni je padel orožniški patrolji v roke in je bil odveden v zapor celjskega okrožnega sodišča posestniški sin Martin Černjak iz Velike Ravne pri Vitanju. Prijetega so orožniki že dolgo iskali, ker je ogrožal vitanjsko okolico z vlemi in je povrh še vojaški dezertjer.

Poskus samomora in samomor. Na Betnavski cesti v Mariboru se je ustrelil iz samomorilnega namena v prsa 18 letni pekovski vajenec Florijan Horvat, kategera je prepeljal reševalni oddelek v brezupnem stanju v bolnišnico. — V Ljubljani v Tivolskem parku se je obesil z električno žico 42 letni Vladimir Čmiljanovski, ruski begunec in zasebni uradnik, uslužben pri skladišču »Balkan«. Vzrok obupnega dejanja je neznan. Samomorilec je bil samec.

Smrtna žrtev pretepa. Ludvik Meglič, doma iz Brezij pri Sv. Neži nad Kovorjem, se je komaj vrnil od vojakov in že se je zapletel v Hudem grabnu pri Tržiču v pretep z drugimi fanti. Neki mlinar in delavec sta Megliča tako hudo metala, da

slabel je vedno bolj. Sprva ga je zeblo, ker je bil ves premočen, zdaj pa se je začel potiti; toda pot mu je bil mrzel.

Tam, kjer se za mlinom cepi bližnjica od ceste v Šmarje, je bila staja, zraven te pa korito, ki jo je polnil studenec. Ko je tu sem prikrevsal, je v Kapli udarila ura tri. Počil si je in se napil. Bistra voda ga je okrepčala, zavil je navkreber in zdelo se mu je, da hodi laže navzgor kakor po ravnem. Ali dolgo ni bilo tako.

Ko se je jela pot vzpenjati proti onim macesnom pod Šmarskim poljem, je jel omagovati. Vse ga je bolelo, kašljati je moral pogosteje, na ustnih mu je bila krvava pena. Blizu vrha je bil star križ; tu se je zgrudil in naslonil na breg.

Za hribi je postajalo nebo že svetlosivo, potem je porumenelo in rahlo zardelo.

Tedaj se je zopet zavedel. Hotel je vstati, ali glava se mu je povescila in je omahnila.

Ali prihaja smrt?

Da, h kraju gre z njim...

Ali bo moral res brez krsta na oni svet?

»O moj Bog, odpusti mi vse moje grehe!«

Pred očmi se mu je stemnilo in prevzela ga je neskončna trudnost. Ali spanec so mu odganjale vročične sanje.

je priletel z glavo ob betonski zid, si je prebil lobanjo in so ga našli drugi dan po pretepu v občestnem jarku mrtvega.

Brivski mojster skočil v Krko in utonil. V Novem mestu se je pognal v Krko in utonil 43 letni brivski mojster Jakob Krička. Hitro so ga sicer potegnili iz vode, vendar mu ni bilo več pomoči.

Ciganski tatovi. V Starem apnu v občini St. Jurij pri Grosupljem so vlomili cigani v trgovino Antona Marolta. Odnesli so raznega blaga za 4000 din.

Izpred sodišča.

Ostra obsodba že večkrat predkaznovanega tata. Radi 200 din vredne ukradene odeje je dajal zadnje dni pred mariborskim sodiščem odgovor 45 letni Alojz Palir, rojen v Avstriji in pristojen v Zibiko. Imenovani je že bil radi tatvine večkrat predkaznovan in so ga tokrat obsodili na tri mesece strogega zapora.

Radi uboja nasilnega moža obsojena žena. 31 letna Frančiška Maserkova in njen mož Stanko v Zg. Lakencu, sta živela v stalnem prepiru in je bilo zakonsko življenje za slabotno žensko s petimi nedoraslimi otroki pravi pekel. Mož se sploh ni brigal za družino, kar je zaslužil, je pognal po grlu. Vračal se je iz krčem kot največji nasilnež proti ženi in otrokom. Bogznaj kolikokrat je moral pred podvjanim možem in očetom v ostru zimi pobegniti vsa družina izpod strehe. 28. avgusta je povsem zbegana ter obupana žena s sekuro usmrtila svojega moža, ko je obležal pijan na poti proti domu. Okrožno sodišče v Novem mestu je Frančiško obsodilo radi uboja na dve leti ječe.

Ponarejevalci pred sodiščem

Pred kazenskim senatom mariborskega okrožnega sodišča se je vršila 1. oktobra razprava proti ponarejevalcem. Obtože-

Največja podmorska križarka

Največja podmorska križarka je zdaj francoska podmorska križarka »Surcouf«, ki odrine pod vodo 4300 ton vode. Ta podmorska križarka je pa tudi vrh vode odlično orožje, ker ima poleg torpedov s 55 cm cevmi tudi dva 20,3 cm in dva 3,7 cm topa ter še letalo na krovu. — Ameriško brodovje ima tri skoraj prav tako velike podmorske križarke z 2730, 3960 in 2710 tonami, ki potopljene odrinejo po 4080 ton vode. Vse tri imajo po dva 15,2 cm topa in dve imata še torpedne čolne in torpedne cevi. — Nekaj let je imela Anglija največjo podmorsko križarko v dobi po vojni, in sicer »X 1«, ki so jo 1923 spustili v morje,

nih je bilo 12 oseb in med temi glavni krivec in mojster vseh slovenskih ponarejevalcev.

Glavni krivec

Glavni krivec na omenjeni razpravi je bil 68 letni Franc Rupnik, rojen v Prenu pri Postojni in po poklicu fotograf. Pri vojaki je služil 23 let. Po prevratu se je preselil v Maribor, bival na Dravskem polju, v mariborski okolici in pri Slovenski Bistrici. Stalno se je pečal s potvarjanjem raznih bankovcev. Obsojen je bil leta 1926 skupno z v kaznilnici umrlim ponarejevalcem Jurijem Potočnikom na tri mesece zapora, katerega je prestal v preiskavi. Radi istega zločina so ga obsodili leta 1927 na devet let, katere je odsedel. Kakor hitro je bil na svobodi, je začel voditi ponarejevalnico v Radvanju pri Mariboru. Tamkaj so ga izsledili orožniki, katerim je srečno ušel in se je po tovanju po raznih krajih slednjilč naselil v Spodnji Novi vasi pri Slov. Bistrici, kjer je bil izsleden ter prijet pred meseci in izroččen v zapore mariborskega okrožnega sodišča. Rupnik je imel razne pomagače, ki so bili 1. oktobra z njim vred na zatožni klopi.

Ponarejevalnica v Zg. Radvanju

Franc Rupnik se je seznanil s Francem Greif, posestnikom v Račah, ki je bil že večkrat zapleten v ponarejevalne zadeve. Greif je Rupniku razodel, da on z denarjem podpira ponarejevalnico v Zgornjem Radvanju pri posestniku Frideriku Kolman. V tej ponarejevalnici je bil tedaj na delu Gašper Potočnik, brat že omenjenega Jurija, in Mihael Medved, mesar v Cirkevcah. Njune potvorbe niso bile dobre in je na prigovarjanje Greifa prevzel vodstvo mojster Rupnik.

Delavnica je bila v Kolmanovi hiši za spalnico in je obstojalo iz kamrice z dobro prikritim vhodom. Radi varnosti pred presenečenji so ponarejevalci prežagali železni križ na oknu in so ga samo prislonili.

Ponarejanje v Radvanju je dobro uspevalo in bi se še bilo dalje časa zavleklo, da se ni mesar Medved preveč bahal, koliko ima denarja in je ta baharija prišla orožnikom na ušesa. Orožniki so izsledili radvanjsko ponarejevalnico in so obkolili Kolmanovo hišo ob času, ko sta bila v kamrici Medved in Rupnik. Orožniki so bili prepričani, da jim tička ne moreta pobegniti, ker so bila vsa okna na hiši z mrežena in so zavarovali samo vrata.

Kakor hitro sta presenečena opazila nevarnost, sta zažgala več napol izgotovljenih jurjev, snela z okna prislonjeni križ in srečno pobegnili. Orožniki so zaplenili različen ponarejevalni material in hitro je bil izsleden ter prijet Medved pri Sv. Barbari v Slov. goricah. Rupnik je odnesel pete in so govorili o njem, da se je zatekel kam na Hrvaško. Zaprli so Kolmana ter njegovo ženo in Greifa.

Ponarejevalnica v Spodnji Novi vasi

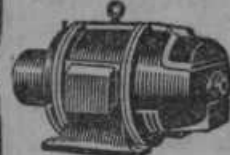
V času, ko so iskale Rupnika tiralice po Hrvaškem, ga je spraval njegov znanec Majcen, s katerim sta se seznanila v kaznilnici, v zvezo z nekim trgovcem in njegovo ženo. Ta sta napotila Rupnika k svojim sorodnikom Mlakar v Spodnjo Novo vas pri Slov. Bistrici. Tamkaj so mu uredili novo delavnico na podstrešju. Ponarejevalnica je bila radi varnosti pred zasledovalci tako zavarovana, da se je prišlo do nje skozi luknjo, ki je bila izkopana v seno. Iz ponarejevalnice je vodil poseben zvonec v kuhinjo, odkoder so lahko mojstra takoj obvestili, če bi mu grozila nevarnost. V tako osiguranem podstrešnem prostoru je Rupnik ponarejal jurje in stotake.

Za Rupnikovo zavetišče je zvedela mariborska policija, ki je prišla starega zvižga in njegove sokrivce letos 28. maja.

Obtoženi

Od državnega tožilstva so bili obtoženi: 68 letni Franc Rupnik, 49 letni brezposelni Gašper Potočnik iz Podove, 41 letni čevljarjski mojster Franc Majcen iz Po-

DOBAVLJA- POPRAVLJA

molore
vseh vrst električnih strojev
Domača tovarna
IVAN PASPA I SINOV
Zagreb, Noturaška 69

brežja, 34 letni mesar Mihael Medved iz Sv. Barbare, 65 letni posestnik Fr. Greif iz Sp. Hoč, 48 letni posestnik Mirko Kolman iz Radvanja, njegova 38 letna žena Ana Kolman, 30 letna gostilničarka s Pobrežja in njen 42 letni mož, 47 letni posestnik Ivan Mlakar in njegova 55 letna žena Ana iz Spodnje Nove vasi ter 22 letna posestnikova hči Ana Vinter iz Spodnje Nove vasi.

Slovenska Krajina.

Samoumor prevžitkarja. V Gorici pri Soboti so našli obešenega 78 letnega prevžitkarja Janeza Novak. Starček je obupal radi hudega trpljenja.

Športne tekme za prehodni pokal »Slovenskega gospodarja«

V nedeljo 3. oktobra so se vršile v Mariboru tekme za prehodni pokal »Slovenskega gospodarja«, katere je organizirala Fantovska podzveza v Mariboru. Tekem se je udeležilo sedem odsekov s 40 tekmovalci. Tekmovalci so se zbrali najprvo na Slomšekovem grobu, kjer je daroval ravnatelj g. Hrastelj sv. mašo, med katero je imel primeren nagovor. Med sv. mašo so tekmovalci peli ljudske nabožne pesmi. Po sv. maši se je pričelo tekmovanje na

Velika je 2425—3600 ton in je imela štiri 13.2 cm topove in šest 53.3 cm torpedne cevi. Zdaj so največje podmorske križarke »Thames«, »Clyde« in »Swern«. Vse imajo po en 10.2 cm top in 53.3 cm torpedne cevi. — Podmorske križarke drugih držav so znatno manjše, odrinejo le po 1400 do 2000 ton vode, če so na površini. — Podmorske križarke imajo le tako zvane velike pomorske sile, kakor Anglija, Japonska, Francija, Italija, Čile in Brazilija; Nemčija nima nobene, ima le podmornice s 712 tonami in še manjše.

Kap ga je zadela, ker so ga hoteli obrtiti.

V kaznilnico v St. Quentinu v Kaliforniji

Kar ga je vzbudil ljub, znan glas. Ko je odprl oči, je bil že dan, pred njim pa je stala v popotni obleki z zavojčkom v roki — Veronika.

»Veronika! Ali si res ti? Ali pa je moj angel varuh?« je vzkliknil. Tako se je razveselil, da je brez težave lahko dvignil glavo.

»Kaj je s teboj, Anza?« je vprašala plaho in mehko. »Kako si prišel sem? Bolan si.«

»Veronika, slaba je z menoj... S stolpa sem skočil pa sem se pobil — zunaj — znotraj.«

Zakašljal je in bruhnil kri. Debele potne srage so mu stopile na čelo.

»Revček, revček moj!« se je prestrašila.

Iz zavojčka je vzela bel robček in mu obrisala pot s čela in tudi kri z ust.

»Saj si ves premočen!« je dejala

»Na dežju sem ležal.«

»Moj Bog! Kako se mi smiliš! Ali te zebe?«

»Ne, zebe me ne. Ali žejen sem, žejen — in čisto slab sem — slab.«

Na svojo pot si je bila vzela steklenico mleka; to je odmašila, ga z levico nežno prijela za glavo in mu dala nekaj mleka piti.

»Bog ti povrni, Veronika — to je bilo dobro,« je zasopel; »zdaj mi bo bolje... O, da si le ti prišla... K tebi sem hotel, pa nisem mogel dalje.«

»K meni?«

»K tebi; saj nikogar drugega nimam na svetu, ki bi mi pomagal.«

»Oh, ko bi ti le mogla pomagati, moj ljubi Anza! Saj zaradi tebe sem se namenila na to pot v Gradec h grofu Kristalniku. Temu hočem vse povedati in ga prositi, naj kaj stori zate.«

»Ljuba Veronika, tega mi ni treba več. Kmalu — kmalu — bom umrl...«

»Ne! Za božjo sveto voljo, Anza, tako nikar ne govori!«

»Le verjemi mi, Veronika, tako je! Samo eno še želim — krščen bi bil rad, preden umrem, da bi prišel potem v nebesa... Ali tudi to je že prepozno.«

»Moj Bog! Res, krščen moraš biti! Čakaj, v Kaplo stečem po gospoda,« je razburjeno rekla.

»Veronika, ljuba Veronika, ostani pri meni, prosim te,« je zastokal. »Če odideš, bom tako zapuščen. Saj si ne čakam več, da bi se vrnila z gospodom. O, saj me Bog ne bo zavrge!«

Zakrilil je z rokami in se skušal na stran uleči. Tedaj je jel krčevito kašljati in v močnem curku se mu je ulila kri.

»Jezus Marija!« je zakričalo dekle.

Toda naglo se je zbrala in rekla odločno:

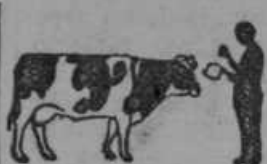
»Anza, čuj! Ne boš umrl brez krsta. Jaz te bom krstila.«

Livadi. Zastopnik podzveze br. Mirko Geratič je podal historijat tekmovanja ter pozdravil ravnatelja Tiskarne sv. Cirila g. Hrastelja, ki je z lepim nagovorom otvoril tekme. Tekmovanje je bilo v vseh panogah zelo napeto ter mu je prisostvovalo tudi mnogo drugih članov netekmovalcev. Ob pol dveh popoldne so bile tekme zaključene. Zastopnik Podzveze je nagovoril tekmovalce, čestital jim k uspehu ter razdelil darila in priznanja. Pokal »Slov. gospodarja« si je za eno leto priboril Fantovski odsek v Ptuj. Prejel je tudi prvo častno diplomo. Drugo mesto ter krp »Zmagovalca« je prejel Fantovski odsek iz Frama, tretje mesto je zasedel Fantovski odsek Maribor I., prejel je diplomo. Tudi tekmovalci-posamezniki, prvi trije iz vsake panoge, so prejeli lepa spominska darila in diplome. Doseženi uspehi so, če pomislimo na dolgotrajno prisiljeno mirovanje, prav lepi. Letošnje tekme za prehodni pokal »Slov. gospodarja« pa so dale našim fantom-telovadcem novih pobud za intenzivno delo na polju lahkoatletskega delovanja ter bodo uspehi prihodnje leto — kakor tudi udeležba — še lepši.

*

Sv. Lenart v Slov. goricah. Naše prosvetno društvo »Zarja« je letos res uresničilo svoj dolgoletni načrt in postavilo nov velik oder k stari dvorani. Dela se že bližajo koncu in bo tvorila celotna stavba res lepo celoto, in kar je glavno, ne bo se nam treba več tako stiskati v dvorani, ki je zdaj mnogo večja. Oder bo pa tudi tako velik, da bo možna vprizoritev vsake igre. Celo telovadni in pevski nastopi se bodo lahko vršili na novem odru. Kdaj bo otvoritev, bomo še poročali, opozarjamo pa že danes na ta dan, ki mora zbrati v novi dvorani vse katoliški prosveti naklonjene farane, da prisostvujejo otvoritvi novega odra in prvi igri na njem. Vsebinska igra je krasna. Doživeli bomo na odru vso tragiko, bolešč, žrtve, pa tudi ljubezen mater in očetov, katerih sinovi so padli v svetovni vojni. Delovnemu društvenemu odboru pa moramo biti hvaležni, da se je tako potrudil in z velikimi

Hlev mora biti prost kugel!

Pri okuženem oteletenju in nalezljivim nožnim katarjem uporabite prepričevalno od živino-zdravnikov priporočen »Bissulin«. Dobi se samo na odredbo živinozdravnika. Drži trajno, brez duha, nerazdražljiv. Najmanjši tovarniški zavitek 25 obvezil. Izdelovatelj: H. Trommsdorf Chem. Fabrik Aachen. Zastopnik: »Lykose«, Mr. K. Vouk, Zagreb, Jurjevska ulica 8.

žrtvami postavil nov oder. Pokažimo torej tudi mi z obilnim obiskom na dan otvoritve smisel in razumevanje za katoliško stvar in podprimo odbor in društvo »Zarja« v njenem idealnem stremljenju za napredek katoliške prosvete. Na svidenje! Bog živi!

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Citatelji »Slov. gospodarja« si gotovo mislite, da smo pri nas v prosvetnem oziru vsi zaspali. Pa ni tako! V nedeljo 26. septembra smo ustanovili fantovski odsek. Na občnem zboru, ki se je vršil po večernicah v šoli, je govoril g. Stanko Kociper, akademik, od Sv. Miklavža pri Ormožu. Izvolili smo odbor, v katerega so prišli sledeči fantje: predsednik Rakuša Anton, načelnik Muršič Jožef, blagajnik Hebar Ciril, tajnik Kukovec Fr. Preglednika sta: Bežjak Franc in Peter Leon. Razsodišče tvorijo: g. župnik Rehar Josip, župan Simon Žuran in Korpar Jakob. Prvi sestanek bomo imeli v nedeljo 10. oktobra popoldne po večernicah v šoli. Fantje, pridite vsi v nedeljo, ker le v slogi je moč. Bog živi!

Sv. Venčesi pri Slov. Bistrici. V nedeljo, dne 10. oktobra bodo igralci tukajšnjega Prosvetnega društva ponovili v tukajšnji osnovni šoli lepo narodno igro »Črnošolec«. Vsi bližnji in daljni prijatelji prosvetnega dela vljudno vabljeni!

KRAJEVNI ŠOLSKI ODBORI!

Imate pravico, da tudi v bodoče kupujete v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptuj, kjer ste itak dobivali blago po najugodnejših cenah!

Črna obletnica.

Za čuda mirno in tiho gremo mimo takšnih dni, vsi vdani v svojo usodo, ki je prišla, kakršna je pač prišla, ne da bi se ji mogli ali vsaj skušali ubraniti. Nihče se ne vpraša, zakaj je tako prišlo; ali ni bilo druge poti? Smo li krivi tudi sami? Kaj je naša dolžnost za naprej?

Eden teh je 10. oktober, ko bi moral ves narod, vsa država misliti samo na eno: da je na ta dan leta 1920 izgubil slovenski narod oni del svoje zemlje, ki je bil »prvi slovenstva list« — Koroško. Tega dne je Koroška, ki so jo nemške narodne čitalnice tako nasilno od desetletja do desetletja ponemčevale, pa so ji še vendar priznale v letu 1880: 102.252, leta 1890: 90.495, leta 1910 pa že samo 82.212 slovenskih prebivalcev, glasovala 59,04% (po nemški uradni statistiki) za Nemce, in to v tako imenovanem A-pasu, ki je obsegal 50 občin s 50.851 slovenskimi in le 21.966 nemško govorečimi (ki pa so bili v resnici Slovenci-nemškutarji) prebivalci.

Začuden se vprašamo: zakaj? Kot en vzrok — in sicer glavni — se imenuje 1200 letno nemško gospodstvo nad slovenskim narodom, ki mu je vcepilo duha hlapčevstva ter privzgojilo zavest lastne nemoči, in ponemčevalna šola, ki je zlasti na Koroškem svoje sile nategnila in tudi uspehe žela. Nemci, kot narod gospodov, so stoletja vbijali slovenskim otrokom na Koroškem v glavo, da je nemški jezik imeniten in lep, slovenski pa »jezik hlapcev in dekel«. Tako so si znali Nemci vzgojiti čete janičarjev, nemčurjev, večidel bogatih, ošabnih kmetov, ki radi svoje nadtosti niso hoteli biti isto kar »das gemeine Volk«, navadni ljud — ampak: gospodje, in zato Nemci, čeprav so morda v svojem prvem rodu komaj besedo nemško znali (primerjaj pri nas stare liberalce ali danes JNSarje!). Ljudstvu pa, ki je še hotelo ostati slovensko, so vzeli vse izobraženstvo s tem, da ga niso sprejemali v državne službe, če je kazalo svoje slovensko prepričanje. In če povemo še to, da

»Ali je to mogoče?« je vprašal s tihim, slabotnim glasom.

»Seveda. Če je sila, sme vsakdo krstiti. Krst velja, naj krsti kdorkoli. Ali ti pater Valerijan tega ni povedal?«

»Ne — pač — ne vem.«

»Ali ti je torej prav, če te jaz krstim?«

»Da, da, da. Čista si, nedolžna. Od nikogar tako rad ne sprejemem svetega krsta kakor od tebe... Krsti me, Veronika, brž, brž!« je prosil. Oči so mu gorele.

»Tako j grem po vodo. Čisto miren bodi ta čas!« je rekla. »Kajne?«

Odhitela je s steklenico, v kateri je bilo še mleko, po bregu dol in k potoku, izlila mleko in steklenico oprala ter jo napolnila z vodo.

Anza je sedel nepremično, obraz mu je bil mrtvaško blede.

»Anza!« je prestrašeno zavpila, ko je na moč prisopihala nazaj.

»Da, Veronika,« je zašepetal onemoglo; »Bog je dobrotljiv. — Poslal te je kakor angela, da ne umrem brez svetega krsta. — Angel si. — Kajne, da mi vse odpuščaš?«

»Nimam kaj, Anza. Saj veš, da sva eno srce in ena duša. Toda zdaj bova molila, kajne?«

Pokimal je, ona pa je začela s svojim zvonkim glasom:

»Moj Bog, verujem v te! — Moj Bog, upam na te! — Moj Bog, ljubim te nad vse!«

»— nad vse, nad vse, ker si vse ljubezni vreden,« je molil za njo.

»Moj Bog, odpusti mi moje grehe! Žal mi jih je iz vse duše in iz vsega srca.«

»— da, da, žal mi jih je, vseh mi je žal... Moj Bog, bodi mi milostljiv! Usmili se me!« je šepetal.

»Anza, zdaj se bo zgodilo! — Nagni glavo!«

Ozri se je še enkrat v nebo, potem se je sklonil, naslonil glavo na trato in zaprl oči.

Počasi mu je ulila Veronika vodo na čelo in rekla pobožno in slovesno:

»Janez, krstim te v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.«

Oba sta nekaj časa molčala, potem mu je dekle zašepetalo:

»Anza, zdaj si ud svete Cerkve, otrok božji — in midva sva si brat in sestra v Gospodu.«

»— in rad imam Boga — ki je moj oče,« je dejal tiho. Bil je ves zamaknjen in obraz mu je žarel od svete groze.

»Zdaj ti je duša čista in bela kakor sneg,« mu je rekla Veronika še bolj prisrčno in toplo; »v vsem šmarju in vsej Kapli ni tako nedolžnega človeka, kakor si ti.«

Od sreče mu je zasijalo lice.

»— in v nebesa pridem, ko umrem, kajne, Veronika?«

so pred nedavnim izročili nekega jetnika z dolgo, polno brado. Ko so hoteli moža po predpisih gladko ostrčiti in obrtiti, so se pojavile nepričakovane težave. Mož se je upiral z vsemi štirimi, da bi mu ne posneli brade. Hoteli so ga pregovoriti zlepa, toda jetnik je pobesnel. Nazrinje so ga morali štirje krepki pazniki zgrabiti in s silo povešati k brivcu. Ko so moža tam potisnili na stol, ga je zadela kap in je umrl.

Na kak način so bili Italijani kos sončarici v Abesiniji?

Ko so se lotile italijanske čete prodiranja v Abesinijo, je ves svet prerokoval Italiji, da bo podleglo tamkaj bog-

so pri volilnih komisijah odločali Angleži in Italijani, nam je nemška zmaga, ki je bila kljub vsemu vendarle zelo pičila — večina za Avstrijo je znašala le 6746 glasov — vsaj malo razumljiva. Zlasti ima Italija za volilni izid »velike« zasluge. Znan socialist dr. Otto Bauer je zapisal leta 1923 v svoji knjigi »Avstrijska revolucija«, da je bilo mogoče Avstriji samo zato doseči ta politični uspeh, ker je imela Italija vojaške interese, da dolina Drave ne pride v roke Jugoslaviji. Predsednik italijanske delegacije princ Livi Borghese je dobil od koroške deželne vlade kot nagrado lepo vilo ob Vrbskem jezeru...

Vendar bi naše pisanje ne bilo zgodovinsko dovolj resnično, če bi za izgubo Koroške iskali samo zunanjih vzrokov. Mnogo, morda največ krivde, je na nas samih, na razmerah, ki so bile v naši lastni državi. Nekdo, ki je v onih dneh živel in deloval na Koroškem, je leta 1922 zapisal: »To, kar se je zgodilo na Koroškem, se je moralo zgoditi z vso nujnostjo. Ako bi ob takih prilikah plebiscit dobili, bi se moral zgoditi naravnost čudež.« Natanko opisuje vse brezglavo in breznačelno delovanje naših političnih in vojaških oblasti, katerih interesi so se le preveč križali. S svojim nespretnim postopanjem, ko nismo nudili Koroški ne politično ne gospodarsko ničesar, smo odbili od sebe ono tretjino koroških Slovencev, ki je bila še omahljiva, pa je tvorila jezicček na tehtnici. Centralizem juga in prepripi v domači državi pač niso mogli

Proti trdi stolici in hemoroidom, spremljanim s pritiskom krvi, močnim utripanjem srca, glavoboru, je naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica že davno preskušeno domače sredstvo.

Prava

FRANZ - JOSEFOVA

voda deluje mlo in zanesljivo odpira, a poleg tega niti v zastarelih primerih ne odreče.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

privabiti neodločne mase, ki jo je nemška propaganda zasula z obljubami in gmotnimi dobrinami. Iz tega se učimo za prihodnje dni!

Danes živi naš človek na Koroškem teže, kakor kdajkoli. Brez vsake slovenske šole, brez izobraženstva in še gospodarsko uničen. Umira. Bodimo odkriti! Ne vemo, kako dolgo še vzdrži. Pa naše tnanje ga ne bo rešilo, ampak samo delo. In sicer najprej delo — doma. Naš slovenski dom v Jugoslaviji mora biti politično, kulturno in gospodarsko urejen in močan. Kot tak bo vzbujal pri naših bratih onstran Karavank ponos in bo najmočnejša vaba, da si zažele nazaj. Predvsem pa: naš jug mora imeti v tem vprašanju jasne pojme in načrte, sicer bomo zopet brezglavost zagrešili.

Maribor. (80 letnica Vračkove mame.) 80 letnico je obhajala pred dnevi g. Terezija Vračko, vdova po nadučitelju. Jubilitantinja je vzor krščanske matere, ki je vzgojila svoje otroke za zgled drugim staršem. Najstarejši sin je duhovni svetnik g. Evald Vračko, župnik v št. Iju v Slov. goricah. Drugi sin Ivan je profesor v Celju, Jože posestnik v Mariboru, Ernest trgovski potnik, hčerka Ela je poročena z upokojenim učiteljem V. Šeronom v Ptujju. Sin Jože, pri katerem živi dobra mamica, je priredil za pomenljivo 80 letnico pristrčno družinsko slavo, na katerem so se spominjali dobri otroci dobrot svoje skrbne ter za visoko starost dobro ohranjene matere.

Sv. Lenart pri Veliki Nedelji. Neznani tat je odnesel posestniku Ivanu Tušek v Podgorcih 2600 din gotovine. Ko so domači kožuhal koruzo, se je splazil skozi okno v hišo in s plenom izginil v emo. Štefanu Petek, tudi v Podgorcih, je odnesel 280 din. Za tatom ni sledu.

Zibika. Biser zibiške župnije je Tinska gora z romarsko cerkvijo Materé božje in sv. Ane.

ZDRAVJE SI JE LAGLJE OHRANITI KAKOR PA GA POPRAVLJATI

Zaradi tega poskrbite pravočasno, da vam bodo vsi notranji organi pravilno delovali in da se vam v telesu ne bodo mogle nabirati škodljive snovi, ki bi vam mogle okvariti zdravje. Krušen sol, ki jo jemljete vsako jutro, iztreblja usedline in zaostanke v notranjih telesnih organih, da se ne morejo zaustavljati v obistih, jetrih ali v želodcu ter ureja takó prebavo in preosnovo v telesu. Na ta način preprečuje nastanek številnih zdravju škodljivih motenj. Ako trpite na takih motnjah, začnite se zdraviti s Krušen soljo. Originalna steklenica stane 45 din in zadošča za tri mesece, mala steklenica pa stane 27 din. — Dobliva se samo v lekarnah.

Oglas res. S. br. 29613/35.

1275

Daljni in bližnji romarji obiskujejo to božjo pot. V soboto 25. septembra popoldne pa pridrži avto z dvema božjepotnikoma na Tinsko goro. Izstopita oba prevzvišena gospoda knezoškofa, mariborski in ljubljanski, da ponoseta svoje zadeve in prošnje pred tron tinske Matere božje. Ljudstvo, posnema svoje nadpastirje, ki romajo, da molijo pred Tolažnico žalostnih, da bi bili potrti po njej potolaženi in razveseljeni.

Zibika. Dne 23. septembra je bilo v Zibiki pregledovanje selekcijskih krav. Udje zadruga pripelje svoje živali z upom na obdaritev. Premije so prejeli le nekateri, ker je bilo pripravljeno malo gotovine. To prvo premiranje krav v Zibiki pa splošno uči, da je molznicam treba priznati delo, da je pripraviti dovolj sladke krme in da se je ravnati točno po pravilih zadruga. — V nedeljo 26. septembra so bili člani novoustanovljene gasilske čete slovesno zaprišeženi. Želimo blagoslova!

Laški okraj. Čez polovico zemeljske površine v našem okraju je poraščene z gozdom. Največja gozdna posest je jurklosterska graščina. Lastnika te posesti sta Henrik in Irena Falter. Graščina je bila nekdanj last kartuzijanskega, a pozneje jezuitskega reda. Za časa vladanja cesarja Jožefa II. 1780—1790 je prišla v svetno last. Pred približno 60—70 leti, za časa, ko je kmet

znaj koliko vojaštva radi sončarice. Preroki so utemeljevali to domnevo z dejstvom, da so imeli Angleži leta 1917 v Mezopotamiji v osrednji Aziji 6242 primerov sončarice in 524 vojakov je radi tega tudi umrlo. Italijanska vojna statistika trdi, da je bilo v dobi prodiranja v Abesinijo samo 30 vojakov zadetih od sončarice in umrlo jih je sedem. Italijani so se ubranili sončarice, ker je moral nositi vsak vojak posebno pokrivalo, ki se imenuje tropska čelada. Dalje ni dobil niti en mož do sončnega zahoda niti kapljice alkohola in nato vino. Italijani niso gonili svojega vojaštva peš, ampak so ga prevažali z avtomobil.

»Še topel boš v nebesih. Prav, kakor novo rojen otrok, ki umre takoj po krstu.«

»Bog ti povrni, Veronika! Povedal bom Jezusu, kaj si mi dobrega storila. Dobra si. Tako dober kakor ti mi ni bil nihče na svetu.«

»Vesela sem, da sem ti vsaj malo mogla pokazati, kako rada te imam.«

Oslabel je tako, da nekaj časa ni mogel spregovoriti. Dala mu je, da je goltnil požirek vode, in ga obrisala. Potem je rekel:

»Zdaj lahko umrem. Le to eno mi je žal: da se moram od tebe ločiti.«

»Saj je le za kratek čas,« ga je tolažila. »... Zdaj pa me poslušaj, Anza, kaj ti povem! Nobenega drugega ne bom vzela. Tebi ostanem zvesta vse življenje. V nebesih se spet snideva in tedaj ostaneva za zmerom skupaj.«

»Veronika! Veronika!« je zavpil in se po sili vzravnal.

Bilo pa je prehudo zanj. Zakašljal je in omahnil, iz ust mu je privrela kri in težko je zahropel.

Veronika je pokleknila k njemu in mu zašepetala molitev na uho.

Čez nekaj časa je glasno vprašal:

»Kje si, Veronika? Ne vidim te več. Čisto temno je vse.«

»Tu sem, Anza,« je odgovorila in mu stisnila roko. »Pri tebi sem.«

Obrisala mu je pot s čela in kri z ust. Tedajci se mu je ustavila sapa; kake pol minute ni dihal. Veronika mu je glasno molila:

»O ljubi Jezus — o dobrotljivi Jezus — o sladki Jezus! Sveta Marija, mati božja in moja mati, stoj mi ob strani v tej moji zadnji uri!«

Iznenada je odprl oči in zašepetal:

»Veronika, ali vidiš, kako prihaja? O, kako je lepa!«

»Kdo pa?«

»Mati Marija,« je dahnil.

Zopet mu je sapa obstala. Potem je še enkrat hlastnil po njej in s smehljajočim se obrazom je izdihnil....

Sonce, ki je bilo že visoko, se je nagnilo nad bližnje drevo in je z zlatim žarom obsijalo glavo grofovega jagra. Veronika mu je gledala v smehljajoči se obraz, ki je bil lep, kakor da je živ, in ni trenila.

»Gospod, daj mu večni mir in pokoj, večna luč naj mu sveti!« je tiho molila.

Potem je vstala, se nagnila nad njega in ga poljubila na čelo.

Tedaj mu je še zadnjič vzdrhtelo telo, Veronika pa se je na glas zajokala.

Toda kmalu se je umirila in je rajnemu nežno zatisnila oči. Sklenila mu je roke in mu prste ovila s svojim rožnim vencem.

tudi silčno kakor zadnja leta imel hude čase, ko so šle kmetije valed nizkih cen kmetijskih pridelkov na kant, so takratni lastniki graščine dokupili še več posestev tako, da marsikje, kjer so nekdanje bile lične kmetije, je sedaj gosp. Kmetijske družine so se sveda izselile. Pred kakimi 80 leti je bilo graščini dokupljeno še od Uliča v Rimskih toplicah celo severno pobočje Velikega kozja v občini Loka pri Zidanem mostu. Ta posest meri 1454 ha, večino gozda. Agrarne reforme pred leti se je graščak izognil s tem, ker ima v Jurkloštru tovarno pohlštva, a v Gračnici pa tovarno podpetnikov in parno žago. Izdelki iz tovarn so se prodajali deloma v tuzemstvu in v precejšnji množini v inozemstvu, predvsem v raznih angleških kolonijah. Ko je pred leti vsled pocenitve lesa in življenjskih potrebščin podjetnik znižal plače delavcem, je obenem objubil, da bo v primeru, da se cene lesu dvignejo, sam prostovoljno zvišal plače delavcem. Objubiti in objubo tudi izpolniti je za g. Falterja preveč. Delavci, ki imajo pri strojih nevarno delo, imajo moški na uro 2.50 din, a ženske 2 din. Delavstvo je organizirano v »Zvezi združenih delavcev ni v »Jugoslovanski strokovni zvezi«. Zahtevalo je zvišanje plač za 30 p na uro, kar gotovo ni preveč. Lastnik o tem ni hotel ničesar slišati, objubil je samo 10 parovička na uro. Delavstvo na sramotno povišanje plače ni pristalo in tako je 22. septembra začelo stavkati. Vsa poštena javnost je na strani upravičenih zahtev delavcev in želimo, da tudi dosežejo svoje skromne zahteve.

Iz Nemčije. Zahvaljujem se za točno pošiljanje prelepega tednika »Slov. gospodar«. Šele sedaj sem spoznal, kolike vrednosti je dober katoliški tisk posebno tukaj v tujini, kjer preti nevarnost, zlasti naši mladini, da utone v brezversko temo, katera pokriva velik del Nemčije. Tudi mene je usoda pognala, da sem moral zapustiti premilo slovensko zemljo. Skoraj v vsaki številki »Slov. gospodarja« čitam članke o JNS, ki očitno kaže, česa vsega je zmožna. Slovenska mladina, pazi, da ne nasedeš na limanice! Kakor kaže, so se JNSarji oprili vere, da bi se s njeno pomočjo rešili iz pogubonosnih valov. Dobro se poznamo! Vemo, da naj bi bil konkordat voda na njihov mlin, ki je že dolgo časa brez posla in zasluzka; toda tukaj ne bo nič za-

sluzka. Srčne pozdrave pošiljam slovenski mladini in čitateljem »Slov. gospodarja«!

Peter Rešetar rešetari.

Vsebina sporazuma. Srbi so predložili Hrvatom sporazum enakopravnosti: enkrat bodo Srbi zgoraj, drugič pa Hrvatje in Slovenci spodaj.

Živkovič v strahu. V Parizu so ugrabili bivšega ruskega generala Millerja in odpeljali neznan kam. Zdaj se Živkovič boji, da bi se tudi njemu kaj takega zgodilo. Jaz kot njegov prijatelj pa mu svetujem, da naj se nič ne boji. JNS generali niti oddaleč ne pomenijo toliko kot bivši ruski carski generali.

Sporazum je podpisan. Tako so na veliko in na široko pisali ves pretekli teden. In res je bil podpisan, toda samo od ene strani, druga stran pa se je premislila. Tak sporazum imam tudi jaz s samo JNS.

O JNS! Zadnji čas čitam, da je JNS dobila nov prirastek z označbo O JNS. Zakaj dajejo samo eno ničlo zraven, res ne vem. Bolje bi bilo dve ničli!

Silno so predrzni! V »Večerniku« čitam sledeče: Naj ne bo člana mariborske O JNS, ki se ne bi udeležil zborovanja. Pridite, domovina in mladi kralj nas kliče! — Ker vem dobro, da naš vladar in naš mladi kralj ne kliče na zborovanja O JNS, bi le rad vedel, koga imajo ti ljudje za svojega kralja.

Poglobljena Ljubljana. Po vsej Sloveniji visijo plakati, ki kažejo na stroto Ljubljano. Na verigi jel! Pravijo, da je ta veriga kriva, da se Ljubljana ne more razvijati. Rešitev je le v tem, da se vsa železnica poglobi pod Ljubljano. Meni se pa vsa stvar le malo čudna zd. Jaz bi le svetoval, da bi se malo počakalo. »Jutro« piše, da se Ljubljana pogreza v klerikalne vode. Počakajmo, da se v redu in dovolj globoko pogreze, potem bo itak šla železnica preko Ljubljane in ne bo več napoti razvoju. Tisti denar pa porabimo raje za zvezo s Štajersko po lepi beli cesti, pa se bo Ljubljana razvijala pod ali pa nad železnico!

Nespametni novinarji. Ko se je vrečal Mussolini iz Nemčije, so pisali novinarji, da je šel

domov praznih rok! Seveda je šel praznih rok, saj je imel celo vrsto takih s seboj, ki so mu kufre nesli!

Veliko ljudi. Göbbels, ki je v Nemčiji za velikega govornika, je dejal, da se je v Berlinu zbralo na štadijonu k političnemu zborovanju narodnih socialistov dva milijona ljudi, da jih je bilo še na ulicah tri milijone ljudi, da jih je poslušalo 150 milijonov ljudi. Ni pa poslušalo 1900 milijonov ljudi.

Paviljon Društva narodov se je podrli. Na pariški razstavi je vsakdo razstavil to, s čimer se je hotel pred vsem svetom postaviti. Mi smo recimo za Jugoslavijo razstavili eno bosansko kočico, da smo s tem pokazali visokost svoje kulture. Društvo narodov pa je razkazalo svoj posebni paviljon miru, ki naj kaže, kako solidno zida in dela ta draga svetovna organizacija. In sedaj se je ta paviljon zrušil. Društvo narodov je s tem nehote pokazalo resničen položaj svojega dela.

Na zvezdah prebivajo neznan narodi. Nov dokaz, da so na zvezdah ljudje, je doprinesla španska vojna. V Sredozemskem morju so namreč našli polno ladij, ki so nepoznane narodnosti, torej iz nobenih držav na tem svetu. Ker pa so tukaj, morajo biti od nekkih narodov in držav izven naše zemlje. Pa naj še kdo reče, da vojne niso koristne za napredek človeštva!

Po telefonu boš tudi lahko gledal! Dosedaj smo lahko samo govorili po telefonu. V Nemčiji pa so sedaj znašli aparate, da lahko istočasno tudi gledajo dotičnega, a komur na daljavo govoriš. Tistih aparatov, da bi človek točno videl položaj v Nemčiji, pa za enkrat niso dali v obrat.

Brezverci v ječi. V Rusiji je dal Stalin sedaj zapreti tudi celotni odbor brezverske organizacije. Stalin je videl, da ljudje, ki ne verujejo ne v Boga, tudi ne verujejo v vruga, pa se je hotel zavarovati pred njimi.

Sejmarji! Vzemite s seboj tudi Slomškove svetinje, ki jih ljudje tako želijo imeti! Lahko jih boste odprodali. Svetinje se dobijo v Cirilovi Maribor-Ptuj.

Več ko četrť ure je še ostala pri njem, nato pa je odhitela nazaj v Šmarje. Vso pot so ji vrele solze, in vendar ji je bila v srcu velika, tih radost.

*

Dva dni pozneje — bilo je prelepo jasno jutro — so grofovega jagra pokopali. Imel je tak pogreb, kakor ga v Šmarju še niso pomnili. Tudi iz Kaple je prišlo mnogo ljudi, nekateri iz radovednosti, drugi iz usmiljenja, drugi zopet, ker so nenavadnega, drznega moža spoštovali.

Tudi solz ni bilo malo. Najbolj se je jokal mojster Gašpar, ki je po pogrebu dejal, da še svoj živi dan ni okusil toliko deževne moče pa še brez strehe je bil.

Veronika, ki so jo ta dan prvič videli v črni obleki, je bila čisto zadaj med ženskami. Polno radovednih oči se je oziralo za njo, ali ne eden ni opazil solze na njenem licu. Tem bolj pa se je jokala potem v svoji kamrici, kjer je nihče ni videl.

Vse leto in vso jesen, dokler ni zapadel sneg, je bil jagrov grob poln cvetja. Na vigred je bil zopet dehteč šopek tam, ali ta je bil zadnji. Ovenel je in trava se je razkošatila in prerastla gomilo. Kajti Veronike ni bilo več. Šla je v Celovec in postala nuna.

Malo pozneje so postavili na grob skromen križ. Kupil ga je jagra za spomin mojster Gašpar, ki je po dolgih sodnijskih obravnavah dobil, kar je za

Cenco ostalo. Tudi napis na križu je sestavil mojster Gašpar:

Tukaj počiva
JANEZ KRESNIK
grofov jagar
† 1757

Strašen ga dež je
na poti življenja ujel;
zdaj ga sam Jezus
pod streho nebeško je vzel.

Krčmarjevo Špelo je sodišče obsodilo na smrt in tako je končala svoje življenje na morišču. Zadnji dan pred smrtjo se je še spravila z Bogom. Nekaj tednov nato je dobila šmarska cerkev zopet vse dragotine.

Za gamse v planini zdaj nihče ni skrbel. Nekaj jih je poginilo, drugi so se razbežali ali pa so jih postrelili divji lovci. Le kakih štirideset jih je še ostalo.

Ojstre pa strmi slej ko prej v jasne višave in več ko sto let je minulo, da mu je zopet stopila človeška noga na vrh. Kadar pa se podi okoli njegove glave vihar, se stisnejo pastirji in drvarji v svoje kočice. Tedaj se jim ob prasketajočem ognju vzbuja spomin na grofovega jagra; kajti kdor koli je kdaj čul zgodbo njegovega življenja, je zlepa pozabiti ne more.

K O N E C

Nekaj iz zgodovine kitajskega mesta Kalgan

V sedanji japonsko-kitajski vojni so se polastili Japonci mesta Kalgan na severnem Kitajskem. Kalgan je oddaljen 200 km od bivše kitajske prestolnice Peking in je glavno mesto pokrajine Čahar. Mesto, ki se imenuje v kitajščini Čangklakou, je nad tisoč let staro tržišče svetovne trgovine ter leži ob tako zvanih »cesti čaja«, po kateri prenašajo karavane tovore čaja iz Kitajske v Sibirijo. Od Kalgana drži avtomobilska pot skozi puščavo Gobi v rusko Kitajsko.

Citajte in širite
Slov. gospodarja!